

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/74/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715205150
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5715205150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka, členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľa: U. Z., nar. XX. X. XXXX, bytom B. - B., F. XXXX/XX, zastúpeného ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s.r.o., so sídlom Žilina, Vojtecha Spanyola 1726/13, IČO: 47 245 841 proti odporkyni: C. G. K. (predtým Y.), nar. X. XX. XXXX, bytom H., P. O. P. XXX/XX, zastúpenej AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom Martin, E. B. Lukáča 2, IČO: 36 868 108, o určenie splatnosti dlhu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 17C/43/2015-48 zo dňa 12. 11. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e**.

Vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a v tejto časti **v r a c i a** späť na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin zamietol návrh, ktorým sa domáhal navrhovateľ voči odporkyni určenia splatnosti dlhu, ktorý mal predstavovať poskytnutie pôžičky vo výške 728 400,- Sk (24 178,45 eur) a ktorú zaplatil za odporkyňa dňa 22. 4. 2005 ako kúpnu cenu za prevod nehnuteľnosti. Čas vrátenia pôžičky nebol dohodnutý, ponechaný bol na vôli dlžníka. Prvostupňový súd vec posúdil s poukazom na ust. § 564 a § 657 Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že medzi účastníkmi v uvedený termín za účelom kúpy pozemku nebola poskytnutá pôžička, a preto nemožno ani určiť splatnosť takéhoto dlhu. Súd preto návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporkyni, ktorá mala úspech vo veci, priznal náhradu trov v sume 2 470,38 eur s uložením povinnosti navrhovateľovi tieto zaplatiť k rukám zástupcu odporkyne.

Proti rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom zástupcu podal odvolanie navrhovateľ. Dôvodil tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tvrdil, že v konaní bolo nesporne preukázané odovzdanie peňazí odporkyni pred svedkom Ing. Čurajom s tým, že peniaze odporkyňa použila na zaplatenie kúpnej ceny pri kúpe nehnuteľnosti. Závery súdu o neexistencii zmluvy o pôžičke považuje odvolateľ za predčasné, nakoľko z vykonaného dokazovania je zrejmé, že došlo k ústnej dohode, na základe ktorej potom navrhovateľ poskytol odporkyni finančné prostriedky. Rozhodne nešlo zo strany navrhovateľa o dar a tieto úvahy súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd sa v podstate nezaoberal predmetom sporu a nevykonal žiadne dokazovanie smerujúce k tomu, aby určil čas plnenia ponechanom na vôli odporkyne. Namietal tiež správnosť výroku o náhrade trov konania, ktorý je nepreskúmateľný. V tomto prípade mal súd vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a za základ tarifnej odmeny brať 1/13 výpočtového základu za rok 2015. Odvolateľ žiadal rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť späť na konanie prvostupňovému súdu.

K podanému odvolaniu sa prostredníctvom zástupcu vyjadrila odporkyňa. Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za vecne správne, vydané na podklade relevantných skutočností a vykonaného dokazovania. Navrhovateľ sa domáhal určenia splatnosti dlhu, čo odôvodňoval existenciou zmluvy o pôžičke, ktorá mala byť ústne dojednaná dňa 22. 4. 2005. V tento deň mal zapožičať odporkyni sumu 24 178,45 eur za účelom kúpy pozemku. Prvostupňový súd správne konštatoval, že sa jedná o zmluvu reálnu, vyžaduje sa tu poskytnutie reálneho plnenia, k čomu nedošlo. Navrhovateľ finančné prostriedky na základe pôžičky odporkyni nikdy neodovzdal. Všetky skutočnosti sú len v rovine tvrdení zo strany navrhovateľa, že ústne mala byť uzatvorená zmluva o pôžičke. Odporkyňa nespochybňovala, že kúpna cena za pozemok bola uhradená zo strany navrhovateľa, nejednalo sa však o poskytnutie pôžičky. V tom čase žili v spoločnej domácnosti, spolu plánovali budúcnosť, založenie rodiny, ako aj stavbu domu. Bol to navrhovateľ, ktorý odporkyni kúpil pozemok, pričom všetky záležitosti ohľadom kúpy vybavoval sám, pri podpise kúpnej zmluvy zo strany predávajúcich odporkyňa fyzicky ani nebola. Správne súd vyhodnotil aj skutočnosť, že ku pôžičke malo dôjsť v roku 2005, pričom až v roku 2014 začal navrhovateľ tvrdiť, že finančné prostriedky na kúpu pozemku poskytol odporkyni ako pôžičku, pričom medzitým už medzi nimi po rozchode došlo k finančnému vyrovnaniu, v rámci ktorého samotný navrhovateľ vyplatil odporkyni sumu 30 000,- eur. Z uvedených dôvodov žiadala rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po prejednaní odvolania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu v súlade s ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie..

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd vychádzal z rozsahu odvolania, napadnutého rozsudku, ako aj zo spisového materiálu, pričom pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, tak ako ho zistil súd prvého stupňa. V konaní mal súd určiť splatnosť dlhu vo výške 24 178,45 eur z titulu nevrátenej pôžičky zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 22. 4. 2005, a preto súd správne skúmal, či vôbec k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi účastníkmi došlo. Samotná odporkyňa nespochybnila, že v roku 2005 na základe kúpnej zmluvy sa stala vlastníčkou pozemku, pričom kúpna cena predstavovala sumu 728 400,- Sk (24 178,45 eur). Navrhovateľ však hodnoverným spôsobom nepreukázal, že z jeho strany zaplatená kúpna cena predstavovala pôžičku medzi účastníkmi. Je nepochybné, že v tom čase účastníci žili v spoločnej domácnosti, majú spolu dieťa a plánovali ďalší spoločný život. Odporkyňa na získanie bytu, ktorého vlastníkom bola spoločnosť navrhovateľa, poskytla svoje finančné prostriedky. Po ukončení spoluzitia došlo k finančnému vyrovnaniu a naopak navrhovateľ jej poskytol na finančné vyrovnanie sumu 30 000,- eur. Z tohto pohľadu nie je logické, aby navrhovateľ evidoval pohľadávku voči odporkyni vo výške 24 178,45 eur a naopak on jej ešte vyplatil sumu 30 000,- eur. Tiež navrhovateľ súdu neozrejml, prečo o splatnosť dlhu požiadal po desiatich rokoch od ním tvrdeného poskytnutia pôžičky. Pokiaľ teda súd prejudiciálne skúmal, či reálne bola naplnená zmluva o pôžičke, správne dospel k záveru, že takáto zmluva nevznikla, a preto aj žalobu o určenie splatnosti dlhu zamietol.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 157 O.s.p. zdôvodnil.

Pokiaľ teda v odvolaní navrhovateľ uviedol, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, odvolací súd dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie je vecne správne a správne bolo aj právne posúdenie veci, ako aj právny záver o neexistencii zmluvy o pôžičke. Rozhodnutie vo veci samej potom súd ako vecne správne potvrdil, nakoľko v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal prvostupňový súd, prípadne ktoré by boli spôsobilé iným spôsobom vyhodnotiť skutkový stav a právne posúdenie veci.

Odvolací súd zrušil výrok o trovách konania, nakoľko tento nie je preskúmateľný a postráda teda obsahové náležitosti vyžadované ust. § 157 O.s.p.. Súd správne konštatoval, že odporkyňa mala úspech v konaní, keď bránila svoje práva a aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p., avšak nie je zrejmé, ako dospel k tomu, že trovy predstavujú sumu 2 470,38 eur. Nie je uvedený právny predpis, ani jednotlivé ustanovenia, v zmysle ktorých súd o náhrade trov právneho zastúpenia rozhodol. Pokiaľ rozhodoval podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., nie je zrejmé, ako dospel k sume 2 470,38 eur, pretože v tomto prípade sa nejedná o tarifnú hodnotu stanovenú z peňažného plnenia, žaloba je o určenie splatnosti dlhu, čomu by potom prináležala základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z., t.j. 1/13 výpočtového základu, ktorým v zmysle § 1 ods. 3 vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd výrok o trovách prvostupňového konania zrušil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O.s.p. v novom rozhodnutí o trovách konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.